

ДІЛО

Виходить ще-дня рано
крім п'ятників.

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринна 16, II. пош.
Котів. нощ. ящик. 26.726.
Адреса тел. „Діло—Львів“.
Число телефонів 261.
Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:

місячно	270 К.
чвертьрічно	8—
піврічно	16—
цілорічно	32—

у Львові (без доставки):

місячно	248 К.
чвертьрічно	7—
піврічно	14—
цілорічно	28—

За зміну адреси
платять ся 50 с.

Ціна оголошень:

Стрічка петитова, двоколонна
товар 40, в якісній 50, у
оношці 50 с, в редакційній
части 1 К. Подвійна про
вінцала і заручена 100.
Некрологія стрічка 1 К.
Стає оголошення за окремою
умовою.
Одні привітки контору
у Львові 10 с.
на провінції 12 с.

Видас: Видавнича Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Український Військовий З'їзд у Києві.

Відень, 11. червня 1917.

Відкрите з'їзду.

(Ф. К.) У „Кієвській Мислі“ з 19. мая н. ст. читаємо:

Вчора у будинку Педагогічного Музею відкрито український військовий з'їзд, скликаний в ініціативу Української Центральної Ради і Комітету по організації українського війська з представників українських груп і організацій фронтових і задніх, військових частин балтійсько-чорноморської флотії, окремих гарнізонів і інших військових організацій.

Скликуючи сей з'їзд, Центральна Українська Рада звернула ся до української фракції петроградської Ради робітничих і солдатських депутатів з проханням допомогти тому, щоб всі делегати могли прибути на з'їзд. Рада депутатів підтримала прохання Ради перед окремими військовими частинами.

Загалом на відкрите з'їзду прибуло зверх 400 делегатів — як солдатів так і офіцерів, — що разом з місцевими військовими делегаціями і делегаціями від найближчих до Києва задніх частин дало приблизно до 700 люда представників.

З'їзд відкрив президент Центральної Української Ради проф. Грушевський, повитаний бурливою овацією і окликами: „Слава!“

На черзі вибори президії, з приводу яких розгоряється пристрашна дискусія. Більшість прийняла ухвалу вибрати до президії представників від фронту, з задів, флотії і Центральної Ради. У склад президії вибрано: С. Петлюру (від фронту), моручника Мізювського (від задів), матроса балтійської флотії Письменного (від флотії) і В. Винниченка (від Центральної Української Ради). Почесним президентом з'їзду вибрано М. Грушевського, а в склад президії запрошено команданта 1шого українського полку ім. Богдана Хмельницького, полковника Калкана.

Військовий комісар К. Оберучев, складаючи привіт з'їздові, вказав, що з'їзд має порішити питання не тільки військові, але і національно-політичні. Важні питання порішують ся тепер не тільки в середині краю, але і на фронті. І тому члени з'їзду, котрі стоять на межі краю, хоронячи його перед ворогом, повинні показати велику вовагу при порішуванню питань, не забуваючи на те, що вся і ося знаходиться під грозою німецької воєнної сили, за котрою скривається страшна реакція. Своєю промовою закінчив К. Оберучев окликом: „Хай живе вільна Росія!“, „Хай живе вільна Україна!“ (Оклики „Урра!“).

Потім почала ся ділова частина з'їзду. По виборі президії президент з'їзду С. Петлюра впровадив всім неделегатам опустити салю заціань, а особам, які не встигли отримати на місцях делегатських повноважень, звернути ся до комісії за провіренням мандатів в цілі допущення їх до тимчасової участі в з'їзді до того часу, поки не викажуть свого представництва необхідними документами. В зв'язку з висловленою пропозицією повстало питання, чи уважати теперішній з'їзд відкритим для посторонньої публіки, чи зовсім тайним, виключно делегатським. Більшість голосів прийняла посередні ухвали, що частина з'їзду, присвячена обговоренню чисто воєнних справ, буде тайною, а у всіх інших справах будуть вести ся засідання явно. Дая зложенья привітів від різних політичних і громадських організацій ухвалено присвятити окреме засідання.

Промова С. Петлюри.

Потім з гарною привітною промовою звернувся до з'їзду президент Чолом — говорив він — представникам української армії, що в тяжку, критичну хвилю з'явили ся на з'їзді, щоб виявити волю тих організацій, котрі вибрани. Нині перед українською нацією від-

кривають ся перспективні широкого національного життя. Свідомість того наповняє серця Українців великою радістю, але ся радість сплітається заравом в сумом і тривогою повесолі, викликаними політичними подіями останніх днів. Бесідник закликуював з'їзд до об'єктивної, спокійної праці, з підчищенням порявків серця приказам холодного розуму. Не треба, думав бесідник, в дану політичну хвилю відокремляти долі Росії від долі України. Як що Росія, переживаючи тяжку історичну хвилю, потерпить катастрофу, наслідки сеї катастрофи неминучо відібувають ся і на політичній її частині — на Україні. „Будь-мо ж — говорив на закінченні бесідник — на висоті нашої національної гідності, щоб в сю політичну хвилю ніхто не позаявив ся кинутим дохору пристрасти, національної виключності. Відкиньмо небезпечні пристрасти дая тає резолі, поважної справи, не забуваючи, що відривавши ся від боевого життя околиці і відпавши дальних обов'язків адньої служби, ми повинні національно використати дорогий час для творчої національно-політичної праці.“

Програма з'їзду.

Дальше оголошено програму з'їзду: 1) Боротьба з дезерцією; 2) утримання дисципліни; 3) заклик до українського селянства в справі помочи прокормлення армії; 4) пильність переведення одноплемінності полків і військових частин на південній і південно-західній фронтах без найменшої шкоди для воєнної організації, яку саме переводить ся; 5) справа офіцерів, командного складу полків, що організують ся на основі § 4; 6) справа доповнювання полків і військових частин, що організують ся на основі § 4, виключно Українцями.

Отсю програму вироблено півтора місяця тому на зборах делегатів окремих військових частин і її санкціонувала Українська Центральна Рада. В такій формі прийняв програму з'їзду Треба замітити, що перед теперішнім з'їздом часть делегатів, яка прибула завчасу, утворила при товаристві ім. гетьмана Подуботка організаційну комісію для приготування з'їзду і під президентством представника 5ої армії Селєцького виробила окрему самостійну програму з'їзду. Сю програму разом з іншими доповненнями, які предложили окремі делегати також подано до відома з'їзду. З'їзд ухвалив передати сю програму, а також окремі письмєнні пропозиції членів з'їзду, як матеріал у секретаріат для розгляду і доповнення уже прийнятої програми сими точками, яких нема в ній.

Резолюції з'їзду.

Як доносить „Русское Слово“, дня 22. н. ст. мая з'їзд ухвалив ряд резолюцій в справі устрою України. З'їзд постановив жалати, щоби всю адміністрацію на Україні негайно перебрали всі нації, які заселяють Україну, по принципу пропорціональності і щоби зі скарбу внаслідок засоби у розпорядженні Української Центральної Ради на українські національні потреби.

Дальше з'їзд ухвалив: від осені 1917 року тимчасове Правильство повинно завести науку в школах України на українській мові з забезпеченням прав меншости. З'їзд уважав обов'язковою українську середню і вищу освіту. Здійснене сього поручається Центральній Українській Раді.

Військову освіту аж до відкриття української Академії генерального штабу треба переводити в життя в українській душі. В наукових військових командах армії і флотії наука Українцям повинна по можливості відбувати ся в українській мові.

У земельній справі відбуло ся спільне засідання членів з'їзду з членами кооперативного з'їзду, в результаті котрого прийнято таку резо-

люцію: „Право власности на землю автономної України повинно належати виключно до народу. Умови розділу землі установить український Союз на основі справедливости і рівности всіх тих, що живуть на Україні. Користуванє лісами, водними і мінеральними багатствами, повинно бути уладжене на принципі загальности.“

У харчовій справі прийнято резолюцію, в котрій говориться про необхідність передати всю харчову справу в руки зорганізованого селянства.

З'їзд звернувся до солдатів Українців в такім покликвом:

„Товариші солдати! Український військовий з'їзд просить вас для рятунку України і Росії стримати ся від самовільних покидувань часті й. Такою дезерцією можна стратити зворовану волю. Об'єднанє українських частин переведеть пильним способом.“

Як доносить „Угро Росії“ з 23. н. ст. мая з Києва, український військовий з'їзд з огляду на те, що у війск утомлених за 3 роки війни зменшила ся боева енергія і дисципліна, а справи оборони грозить небезпека, — признав необхідним як найшвидше розпочати боротьбу з таким уладком духової і реальної сили. Для зміцнення військових частин в одну цілість потрібна негайна націоналізація української армії; всі офіцери і солдати повинні виділитися в окремі части. На фронті виділенє відбувається ся ступенєво; що торкається ся флотії на Балтійськїм морі, треба комплектувати деякі кораблі з українських команд. В Чорноморській флотії, яка складається ся переважно з Українців, дальше доповнюванє переводить ся виключно з Українців. Для практичного здійснення треба утворити український генеральний комітет, що працював би в контакті з російським генеральним штабом. Старовинні українські прапори, котрі зберігають ся в державних музеях Петрограду, Москви і інших городів, треба негайно передати до київського українського національного музею. Розпорядки про український відділ передано верховному командантові та міністрові війни і зони повинні бути негайно затвержені.

Перший український полк, що формується у Києві, одержав назву „1ий український полк ім. Богдана Хмельницького“. Зваживши, що всяка війна є справою не народів, а імперіалістичної політики пануючих клас, постійне військо, як орудє панованя буржуазійних клас, не відповідає замганам народу, тому український з'їзд, складаючи перший фундамент, ставить своїм завданєм, щоби українська армія по війні зробила ся армією народу.

Телеграма петроград Ради робітничих і солдатських депутатів. — Делегація для переговорів у Петроград

П. Т. А. у телеграмі в Київ доносить: Петроградська Рада робітничих і солдатських депутатів звернула ся до Українського Військового З'їзду а телеграмою, в котрій доносить, що справа творення окремих національних війск буде представлена на порішенє всеросійського з'їзду, який відбудеть ся 14. н. ст. червня. Окрема комісія при участі представників національних організацій і генерального штабу обговорює питання переформованя заласних частин і утворення національного війська. Виконуючий комітет Ради робітничих і солдатських депутатів просить український військовий з'їзд звернути ся до всіх Українців солдатів з закликом стримати ся від самовільних воєнних починів в сій справі аж до скликання всеросійського з'їзду. Український з'їзд відповів, що Українська Центральна Рада і військовий з'їзд висилають на днях делегатів до правительств і Ради робітничих і солдатських депутатів з їх ухвалами у сій справі. Від результатів переговорів залежить не справа і порядок формованя українських частин.

Як повідомляє „Русское Слово“ з 24. н. ст. мая телеграма виконуючого комітету петроградської Ради робітничих і солдатських депутатів в справі національних війск викликала на український військовий з'їзд велике заворушенє. Бога-

то членів з'їзду запропонувало вислати виконуючому комітетові дуже різку відповідь. Винниченко і Петлюра вивалили з'їзд до спокою і вкачали на необхідність піддержувати контакт як з Тимчасовим Правительством, так і з Радою родинних і садових депутатів. По бурливій бітничій з'їзду ухвалили вислати у Петроград окрему делегацію для переговорів з виконуючим комітетом.

Українська Військова Генеральна Рада.

На з'їзді вибрано Українську Війскову Генеральну Раду. У склад Рад увійшли: генерал Іванов, полковник Павлик, полковник Пилькевич, полковник Капкан, підполковник Поплавко, поручник Чернявський, підпоручник Міхновський, прапорщик Певний, прапорщик Потішко, прапорщик Селецький, рядовий Граждан, рядовий Ровинський, матрос Письменний, авіатор Полозов, лікар Луценко, військовий урядник Годемка, письменник Петлюра і письменник Винниченко.

Виборча ординація до російської конституанти.

ПЕТРОГРАД (П. А.). Комісія, якій поручено виробити закон про вибори до конституанти, ухвалила 34 голосами проти 12 означити границю віку для виборців на 20 літ.

Ліста нового угорського кабінету.

ВІДЕНЬ (Ткб) Призначений на угорського президента міністрів гр. Естергазі прибув нині рано до Відня і зложив візиту австрійському президентові міністрів гр. Клям Мартіновичу, а опісля відбув конференцію з міністром заграничних справ гр. Черніном. По полудні буде гр. Естергазі прийнятий у цісаря на приватній послуханю. Гр. Естергазі буде в можності предложити цісареві готову лісту міністрів.

Українська державно-правна заява й буковинські Українці.

Заява голови Клубу українських парламентарних і соймових послів Буковини.

Від пос. М. Василька одержуємо отसेписьмо:

В українськїм громадянстві розширюють тенденційну вістку, нібито Клуб українських парламентарних послів Буковини відмовив ся підписати державно-правну заяву, зложену на засіданню палати послів 30. мая с. р. в імені галицької Української Парламентарної Репрезентації пос. д. ром Петрушевичем.

З огляду на се стверджує, що не тільки зі сторони У. П. Р. ані до мене ані до нікого з членів нашого клубу не поставлено жаданя підписати ту заяву, але що більше, як голова У. П. Р. так і пос. д. р. Еуген Левницький на мое питанє, звернене до нит, чи українські послы Буковини мають підписати ту заяву, дали мені відповідь, що заява буде тільки тоді підписана, коли б зложено її наступило не через

відчитанє, тільки в письмі до президії палати. В дійсности пос. д. р. Петрушевич заяву відчитав, а і всі мої клубові товариші Буковинці були при відчитуванню присутні в палаті, проводили відчитуване оплесками і таким способом публично перед цілою палатою висловили нашу згоду з нею. Також члени У. П. Р. Галичини зазначили свою солідарність з заявою тільки таким самим способом, як і ми, себто оплесками в палаті, бо в стенографічнім протоколі засіданя 30. мая заява поміщена без ніяких підписів, отже й без підписів панів товаришів з Галичини.

До сього згідного з правдою представлення дійсного стану маю ще тільки додати, що державно-правна заява, яку відчитав пан товариш Петрушевич на засіданню 30. мая, має такі недостачі що-до свідомости сили й ціли, що ми тільки тому, щоб не ломити солідарности з галицькими товаришами, яку рішив клуб українських парламентарних послів Буковини саме перед скликаннєм парламенту, і щоб не викликати вражіння демагогічної конкуренції з галицькою У. П. Р., відступили від наміру зложити на тім засіданню більше відповідуючу по вазі хвилі, гіднійшій й рішучійшій заяву.

Відень, 11. мая 1917. М. Василько.

За українську армію.

Український ультимат до російського правительства. — Український генеральний штаб.

Стокгольм 12. червня 1917.

Після довесеня тутешного дневника „Svenska Dagblad“ Українці вручили російському міністрові війни ультимат, в яким жадано муніції і оружя для української армії.

Генеральний штаб української армії, який зорганізовано у Києві, заступає ті домаганя. До того він жадє іменем Українців, щоби негайно утворено українську армію, віддано під її управу чорноморську флоту та проголошено автономію України.

Про будучність Австро-Угорщини.

БЕРН (Ткб) В Палаті гвомад на запит, чи у відповіді союзників на мирову ноту Вільсона речене, яке відносить ся до Австро-Угорщини, треба розуміти в тім дусі, що Австро-Угорщина має бути поділена на кілька незалежних держав а Чехам, Словакам і іншим народам буде признана відповідна форма самоуправи, — лорд Роберт Сесіл відповів, що союзники наміряли помогти тим народам до осягненя свободи, але не постановили ще нічого що до подробиць.

Після абдикації грецького короля

АТЕНИ (Авас). Мимо вусиль групи резервістів, щоби викликати заворушеня, здасть ся, що відомість про абдикацію короля не викликала дійсного руху. В понеділок вечером зібра-

ло ся окоде 2000 резервістів біля палати, щоби берегти короля. Демутація під пролодом капітана фрегата Мауроміхаліса удала ся до замку і певнила короля про призначє війська і народу до його особи. Замість всякої відмовки король уловинив до спокійного поведєня. Небавом після того остана біля палати тільки груда осіб, і кажих на дальшій хід подій. Офіцири заявили, що військо готове до послуху. Пеки шо не грожать ніякі поважі події.

3 Палати послів.

На вчерашнім засіданню після промови пос. Зайца промовляв пос. Штеккер (христ. сусп.). Супроти успіхів, які осягнула демократія у Франції і південній Америці з певністю буде красше-оставити монархам право рішати про війну і мир.

Пос. Ценкер звертав ся проти цензури і завішеня судів присяжних та різко критикував господарське законодавство. В інтерєх будучих відносин до Німеччини застеріг ся бесідник проти того, що палату вже на початку сесії ставлять ся супроти довершеного факту в справі угоди з Угорщиною.

Пос. Маркль: Висуненм на перший план державно-правних застережень віддано диху прислугу державі і людности. Дальше таке поведєнє грозить розбитєм парламенту і конституціоналізму

Після пос. Лазарського, якого промову подали ми вчєра, говорив пос. Смераль, який іменем ческих соціальних демократів заявив, що вони зроблять все, щоби як найкорше прийшов справедливий мир без кризиди для нікого.

Пос. Гегер (христ. сусп.) Представив бажаня і жалі сільської людности і застеріг ся проти висказу, немов то аграрії поносять вину вибуху війни.

Внесєня і інтерпелляції.

Станек, Романчук, Бугато, Корошец: Уступки сеї половини монархії для Угорщини при угоді. — Др. К. Левницький: Утворєнє фахової комісії в міністерстві публичних робіт для відбудови околиць знищених війною. — Др. В. Загайкевич: Покаранє смертю 46 Українців в Перемишлі у вересні 1914 р. Поступованє публичних органів супроти населєня в калуськїм і стрийськїм повіті в справі підписки воєнної позички Недостача соли й нафти в Перемишлі. Нарушенє законної рівноправности Українців на галицьких залізницях і староством в Добромилі. Арештованє одного гр. кат. священника. — В. Сінгалевич: Улєкшенє при увільненях і відпустках на жинива для жовнірів хліборобів.

Відєнські Українці про нашу теперішню політику.

Відень, 10 червня 1917.

На день 7. с. м. тутєшна українська молодіж скликає збори всіх відєнських Українців в програмою: „Українці і парламент“. На збори

Ю. СТРИЖАВСЬКИЙ.

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ.

І де воно отакого поначуєть ся: хе-хе! „бавакам цею мовою!“ Хе-хе-хе!

Сором вам, дядюшка, сміяти ся над рідною українською мовою, — палає Ладик, а отєць Кость лиш мовчки поглядає зза дия орля, мовляв, ану, ану, юначе, як то ти справляєш ся в своїми обовязками свідомого горожанина рідної землі!

О, бачте: „українська мова!“ Чогож вона українська? Ти кажеш — українська, а я кажу — волинська, а ось Анатолій Григорієвич скаже подольська, ну, та й шодж це за лад такий?

Лебедь, шука й рак! Ні, дядюшка, вибачайте, лад буде, тільки треба знати, що і Волинь, і Поділля...

Що, що таке? Як ти сказав? Поділля? Що то за Поділля?

Ну, мейай Подолія. О! Так і кажі. А то Поділля, Поділля — Абсурд!

Добре, с тем, что для вас. Те кажу, що кажу, буде, тільки треба знати, що Волинь і Подолія — все то одна Україна, една земля від Карпатів аж до Дону...

Ніколи в світі! Нігда в світі! Кепськож ти, небоже, учиє історію. Чи, може, й не вчив ще й? А вжеж не вчив. Ти в якому класі, в другому? Ну, то от бач: а вже в семінарії про Алексія Михайловича вчать, здасть ся, в третьому класі... так, в третьому класі...

А хйба ви, Володимире Сергієвичу, знаете лише те, що в семінарії вчили йсте? допоміг Ладикові отєць Кость,

Ммм... може й ще дещо знаю; знаю наприклад, що Шевченко пише... мм...

Розбрились конфедерати
По Польщі, Волині,
По Литві, по Молдованах
І по Україні...

Ну? Чустє? Во перших, по Польщі, во вторих, по Волині, далі по Литві, далі по Молдованах, по Бессарабії, значить ся, і аж дєпіро по Україні. А він, мені старому, брєше прєсте в вічі, що Волинь а Подолія, а Україна — то все ідно. Як же так? Абсурд!

Ладик абив ся, хотів був щось перєтити, але дядько перебив його:

Ото біда, як ййце курку вчить, Слухай Ладю: я воляннин, ти — подольнин, а от дядя Тоня, цюця Тоня, Льова, Шура, Сєня — дійствительно, що Українці, бо вони живуть в київській губернії, на теріторії історическої України, е!

А він мене убждєє, що в Українець. А хтож, а хтож ви такий, дядюшка? Воляннин.

Ну, а по національності? Русский!

Той самий русский, же й в Новгороді і в Архангельську?

Ні, не той самий; те кацад, великоросє, а я малорос, так — чи ні?

Ну, а вжеж так, — знов ам'яв ся отєць Кость, бо инакше будиби-йсте не „Поділля“ а „Павлінич“.

Сидячі поблизу, як звичайно по реплікації отця Костя, зарєготіли, хтось щось додав й сї перєчка спинила ся.

Спрарді, яка неадала мєтонімія, в Київщини на цілий край — жалів ся Костєві затурбований Ладик.

Угу, — костваючя щось, кивнув головою отєць Кость: — в нас, що не вчинить ся, то півтора людського; яста „комедія“, як каже дядько.

Який, справді, популярний, загальноуживаний вираз, навіть історичний вираз — Мала Русь, Малорус; адже галицькі королі підписували ся — „rex omnia Parvae Russiae“, — тихо доводив Костєві Ладик, але Володимир Сергієвич не мивув підслухати.

О, вже почали балакати „українською мовою“: загальне уживаний, історичний, природописний, аденационалізований... хто його знає!

А чєго, мєжє з того й айдє шє, — за уважав мелодій отєць Леа.

Вийде: тухли-ринди, гарне грєє, хе-хе-хе! сміяв ся дядько.

„Над кем смєстєть? Над сабєй амєстєть!“ і Ладик же тихіше нечєв доводити щось отєць Костєві.

На другім кутку бесідували й свєрєчали ся про ріжні єпархіяльнї справи. Хтєсь єбурював ся на одного клявєцького прєтєрєє, що не дєгєдєє духовєнству в справі єпархіяльного свічнього зєвєду.

хвиля ся тутешна українська жублика всіх верств від гофратів і генералів до робітників. Головою зборів вибрано п. Михайла Пасічника, голову тутешної „Просвіта“, секретарями акад. Ковалького і Сендешького.

Перед головним рефератом зажадав голову су пос. д-р Е. Лелицький і застав іменем Української Парламентарної Репрезентації, що послы не можуть дати зборам докладних інформацій про політичні справи, ані не вважають за відповідне запускати ся в дискусію в глибину політики, бо се для клубу небажане і шкідливе. Клуб готов порозумівати ся з громадянством, але тільки такою дорогою, щоби збори вибрали двох або трьох відповідників, яким клуб уділяв би інформації і які були-би посередниками між клубом і загалом.

Після сього п. Пеленський, голова тов. „Січ“, виголосив реферат на тему: „Україні і парламент“. Референт в острих словах зазначив, що послы завели надії народу, бо їх державно-правна заява не є висловом змагань українського народу до повної самостійності на всій етнографічній території. Інші славянські послы вразно зазначили, що домагають ся з'єднання й самостійності всіх своїх національних територій, тільки наші послы сього не зробили. Зокрема референт вказує на те, що буковинські послы взагалі не зложили ніякої заяви. Поза тим наші послы не виступили в обороні нашого народу, не представили всіх тих кривд, яких він натерпів ся підчас війни. Ми домагасмо ся з'єднання всіх українських послів для ведення політики згідної з інтересами народу. В обороні народу посол повинен зробити все й нічого не бояти ся, а хто до того не доріє, нехай зложить мандат.

В дусі своїх виводів ставить референт отсі резолюції:

I. Збори Українців у Відні з дня 7. червня 1917. виказують своє негодованє українській парламентарній Репрезентації за її правну державну заяву, зложену на першій засіданню парламенту дня 30. мая с. р., яка йде в розрив з інтересами і бажаннями українського народа Австро-Угорщини, котрий все стремів і стремить до повної незалежності і самостійності на цій своїй етнографічній території, а Союзови буковинських послів за те, що не зложив в сій історичній хвилі взагалі ніякої заяви

II. Збори Українців у Відні звивають усіх укр. парл. послів, щоби вони з уваги на становище правительства супроти українського народа, а зокрема з уваги на найновіші державні акти, дотикаючі першорядних інтересів нашого народа в Австро-Угорщині, як акт 4. падолиста 1916 р., 5. і 31. мая с. р., за які воно одинокє є відічальне, — заняли супроти правительства строго оповизніве становище, використовуючи для сєї ціли всякі можливі способи.

III. Збори Українців у Відні ршучо звивають укр. парл. послів, щоби вони утворили одноцілину, карну, солідарну і дисципліновану парламентарну Репрезентацію, яка би в повній відічальності перед народом відповідно до ве-

ликої хвилі і згідно з жаданням цілого українського загалу вела сильну і непохитну боротьбу за наше повне національне визволенє; тих укр. послів, які в різних причина відхизляли ся би від єдино можливої тепер, згідної з інтересами народу, опозиційної політики, збори звивають, щоби вони зложили свої мандати.

Проти виводів референта виступили послы д-р Загайкевич, д-р Євген Лелицький і д-р Цегельський, виказуючи, що зложена пос. д-ром Петрушевичем державно правна заява містить усе те, чого хоче референт, тільки в формі, подиктованій політичними мотивами.

П. наград. Ясеницький і пос. Семака боронили Буковинців, яких до участі в зложеному заяві не запрошено (пос. Цегельський сьому перечить), а окремої заяви не могли вони скласти, бо се був би партикуляризм.

Промовляв ще цілий ряд бесідників, як о. Патріот, студ. Сандул, проф. Калинович, проф. д-р Ст. Рудницький, п. Безпалко й ин. Всі вони в острійшій чи лагіднійшій формі поділяли думки референта.

Настрій зборів, загалом беручи, був неприхильний для політики У. П. Р. Промови послів в обороні сєї політики переривано окликами. Свою згідність з виводами референта ствердили збори ухваленєм поставлених ним резолюцій. Першу резолюцію ухвалено абсолютною більшістю голосів (часть була проти осуджування Буковинців по думці виводів пос. Семаки), другу і третю одностайно.

Далі ухвалено резолюцію п. Безпалка, в якій звивають ся українських послів, щоби постарали ся о урядове висненє і стверженє визначної участі українських жовітрів у боях, ведених на всіх фронтах.

В кінці ухвалено ще отсі резолюції:

1) Збори заявляють ся за заложенєм українського Бюра на нейтральнім ґрунті для інформованя всіх народів про наші справи і стремління.

2) Збори заявляють ся, щоби українські послы в Галичині і Буковині заявляли ся в парламенті за федераційну самостійних національних держав Австрії і щоби в сій справі порозуміли ся з иншими славянськими народами, крім Польків, котрі вже заявили ся за цілком самостійною Польщею.

3) Збори постановляють вислати від себе до Центральної Ради в Київ привітну телеграму з бажаннями, щоби праця закордонних Українців над сотворенєм самостійної України увінчала ся успіхами.

НОВИНКИ.

Львів, 14 червня 1917.

— Нові українські середні школи. Як повідомляє „Кіевская Мысль“ з 12. н. ст. мая, відкривають ся дві нові українські середні школи в Києві і одна в Лубинях. — Ф. К.

— Арх. вл. Евлогій. „Речь“ з 17 мая н. ст. издає телеграму ПТА. з Житомира: В заяві до дозволу уніятському митрополитови графу Шенглицькому уладити публісшт уніятів в шлі висненя випадк в насильного прилученя уніятів до православія, в місцевих часописах надруковано ряд вісток про насильну діяльність архієп. Евлогія в сій напрямі. Оди з очевидців сих насильних поступків, уніятський славяник між иншим пише: „Плакали десятки уніятських священників, кинених заходами архієп. Евлогія по різних місцевостях Росії в тюрми тільки за сей „один великий злочин“, що не бажали перейти на православя, Плакали сотки уніятських дітей, вивезених майже масово у Петрограді де в Ісаакійській соборі довершено над нимичну прилученя до православя, а також в Бердянську, куди архієп. Евлогій їздив особисто потішати „відірваних від батьківської опіки дітей і завити їм, що вони від сьогодня вже не сретити“, плакала також більша частина галицького народу, бачучи глум над християнською любовю, допусканий людиною, котра називала себе представником Христа, сїю землі. — „Новое Время“ з дня 18 н. ст. миза у телеграмі з Житомира доносить: Бути урядники брідської повітової управи оповізують, що в актах брідського повітового земства є донесенє Абрамовича, який обвиняє архієп. Евлогія і братів Борських в тім, що начеб то за їх діломом існувала організація викраданя уніятських антимінів. Організацію по словам Абрамовича кермував воєнно полонений Німець Дубас, якого опісля заслано на Сибір. Коли уніятське населенє в наслідок викраданя антимінів лишло ся без задоволеня своїх релігійних потреб і без богослуженя, архієпископ Евлогій послав у село православний антимініс і православного священника. Таким способом ішло приєднуванє цілих сіл до православя. — „Русское Слово“ з 17. н. ст. мая доносить з Києва: Як уже відомо, житомирська Українська Рада постановила усунути архієп. Евлогія з Волині за те, що на його домаганє уніятського священника Абрамовича, його сина і 50 родин уніятів за те, що не хотіли прилучити ся до православя, заслано в єнісейську губернію. У письмі до „Кіевской Мысли“ Евлогій заявляє: „Мені взовсім невідомий ні Абрамович, ні заслано його сина і 50 родин. Не знаю, на що і кому треба було зробити сию нову видамку на мене“. „Русское Слово“ з дня 7. н. ст. мая повідомляє в Житомира: Оконченє порішенє справи Евлогія передасть ся знов у Раду обєднаних громадських організацій. — Ф. К.

— Панахида і посвяченє памятника на могилі проф. О. Русова відбуло ся 17. н. ст. мая о 2ій год. на старім Байковім кладовищі („К. Мысль“ з 16. н. ст. мая). — Ф. К.

— На літературній конкурсе Товариства „Просвіта“ наспіло 22 твори. Видавничя комісія на засіданню 8. с. м. ухвалила одностайно наділити першою премією оповіданє з сучасного побуту під заг. „Петро Шур“, а другою премією історичне оповіданє під заг. „Ой Морозе, Морозенку“.

Хто хоче придбати собі і своїй рідні

Певний і добре обезпечений маєток

най користає з воєнно-позичкового людского обезпеченя тов. „ЯКОР“.

Вже від першого дня обезпеченя переймає Товариство на себе вою небезпеку омерти обезпеченого і зобовязує ся доповнити в цілости своє зобовязанє хочби смерть його наступила на війні, у дубою або через самовбийство.

Товариство підіймає ся відповідно до умовленої премії вручити обезпеченому по 15. літах, в разі його скоршої смерти, сейчас його рідні

500 до 4000 корон — номінальної VI. австрійської воєної позички (вільної від податків, 5 1/2% амортизаційної державної позички).

Не потреба ніяких лікарських оглядин! — Нема ніяких степлевих оплат!

Вільно обезпечити також тих, що находять ся у війську, на фронті, в етапах, або поза фронтом в краі!

Премія виносить від кожних 1000 кор. ном

врі віку обезпеченого	вічно	чвертьрічне	місячно	тижнево
до 30 літ	K 45-50	K 12-—	K 4-30	K 1-20
від 31—41 літ	K 50-20	K 13-10	K 4-80	
„ 46—55 „	K 57-—	K 15-—	K 5-30	

Жовітри на фронті або в етапах девачують крім того в першій році вже раз на все воєнний додаток, котрий виносить річно 20 кор., чвертьрічно 5 кор. 50 сот., місячно 2 кор.

Як заключаєть ся обезпеченє?

Долучений внесок належить випозити і керувати де бюра згодошенє або пислати впрост на адресу: **Ukrainische Abteilung der K.-A.V. des „Anker“, Wien XVIII, NöHnengasse 19/12**, в заравом пислати премію.

За жовітрив можуть заключити обезпеченє їх жини або кривні.

Кошт обезпеченя

впримірм 30 літньої особи виносить буде в разі плаченя премії через повних 15 літ (K 45 50×15) всего K 682-50 і за ту в мизлих і так догодних рятах заплаченю суво одержить від 1000 корон номінальної височепроцентеної — 8 1/2% державної позички, — умре смерю — прим. в першій році обезпеченя, то вплата лиш 45 K 50 с., а його родина одержить за тих 45 K 50 с. ціле те обезпеченє.

Не отгорено коверт показало ся, що автором першого оповідання є о. дир. Теодозій Лежубський, а кругого ж. Андрій Чекановський. Третю премою не признано нікому. Крім сего рішила видавничка комісія закупити історичне оповідання хра Володимира Бирчака під заг. "Ростислав Берладичич". Сі твори будуть поміщені в календарі "Просвіта" на 1918 рік. Пн. автори ненагороджених творів зволють відібрати їх собі в канцелярії Товариства "Просвіта" в значайних урядових годинах.

— Підмоги для виселенців, перебуваючих у львівській поліційній околиці. Президія ц. к. Дирекції поліції оголошує: З днем 16 червня 1917 р. ц. к. Дирекція поліції зачне полагоджувати справи підмоги для виселенців в окремім бюрі при вул. Подлецького ч. 9. партер. Право старати ся про підмогу мають на основі рескрипту міністерства внутрішніх справ добровільні або примусово евакуовані виселенці, які походять з повітів, занятих неприятельською інвазією або із тіснійшої воєнної області а перебувають у Львові або у львівській поліційній околиці від дошого часу. Управнені мають зголошувати ся особисто з виїмком дітей ннше 14 літ і мають принести з собою всі особисті документи та посв'яду про замельдоване, виставлену мильдунковим бюром ц. к. Дирекції поліції. Управнені мають зголошувати ся в отсімізвучнім порядку: дня 16 червня 1917 р. букви А, Б, Ц, 18. червня Д, Е, Ф, Г, 19 червня І, І, К, 20. червня Л, М, Н, 21. червня О, П, Р, 22. червня С, Т, 23. червня И, В, З.

— Оборят вчасними бараболями із збору 1917 р. З огледу на потребу як найкоршого введена в консум вчасних бараболі, що походять із збору 1917 р., зарядив ц. к. Уряд для виживлення людности, що оборят теми бараболями є вільний. Вчасними признають ся ті бараболі, які будуть введені до консумі до дня 10. серпня 1917 р.

— Вліси на однорічний жіночий торговельний курс Мечислава Кривоша, проф. ц. к. торговельної академії у Львові, розлічнуть ся дня 23. червня і будуть відбудувати ся до дня 4. липня щоденно з виїмком неділі і свят в шкільнім льокалі при вул. Коверника 21. Пн. від год. 10—12 передполуднем і від 4—6 пополу дню. Оплата 10 К. Проспект і ІХ шкільне звідомлене безплатно. 411 2—4

— Генрик Нанвал, управитель і редактор краківської філії ц. к. кореспонденційного бюра, помер в Кракові 12. червня с. р.

О П О В І С Т К И.

П'ятниця, 15. червня 1917.

Віта і Мод. Взяв: греко-кат.: Луквіна — римо-кат.: Францішка.

і "Діточий концерт". В неділю 17. с. р. відбудеть ся о год. 4. по полудни в сали Лисемка "Діточий концерт" зі співами і деклямаціями. Возьмуть в нїм участь діти чотирох львівських українських захоронок. На закінчене відіграють діти захоронки на жваківській передмістїю предствалене: "Серед авіадож", до якого відомий нам композитор уложив музику. В концерті і в предстваленю беруть участь діти в віші від 4—6 літ. Молоденький музик зволнз обняти акомпанїмент. Добровільні датки на ціль української захоронки, якій приходять ся тепер з надзвичайними зусиллями удержати п'яторо сотки дітей в чотирох українських захоронках, приймають ся з подякою.—Видіі української захоронки.

— З бібліотеки Товариства "Просвіта" у Львові. Ученики і учениці середніх шкіл, які в сім або попереднім шкільнім році визначили книжки в бібліотеки Товариства "Просвіта", а їх досі не звернули, зволють се зробити безпозволачно, а найдалше до дня 18. с. м., бо в противім разі Зряд згаданої бібліотеки приневолений буде вистарят ся о вдержане видачі шкільних свідоцтв.

"Без анексії"

БЕРЛІН (Ткб.) В днешнику петроградської ради робітників і жовнірів "Изв'єстія" в статі п. з. "Без анексії" сказано, що понятє анексії толкуєть ся невідповідно. Явні і скриті імперялісти говорять про поправу границі, визволенє країв та злуку відоржаних оводі країв з давнюю вітчизною. Коли би принято таке поясненє, то треба би бороти ся, поки Німеччина не вернеть ся до Бранденбургії, Франція до Ізле де Франсе, а Росія до великого московського князівства. Була би се війна без кінця. Коли Росія бажає мира без анексії, то через анексії розуміє присвоєнє собі части країв, які в хвилі відповідженя війни належали до иншої держави.

ВОЄННІ КОМУНІКАТИ.

АВСТРО-УГОРСЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
в дня 14. червня 1917.

ВІЙНА НА СХОДІ І НА БАЛКАНІ.
Не було зміни.

ВІЙНА З ІТАЛІЄЮ.

На височині Семи Громад була вчера тільки гарматна боротьба.

Заступ. шефа ген. штабу Ф. Геоер.

НІМЕЦЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ

в дня 14. червня 1917.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група війск баварського наслідника престола Руппрехта: І в Фляндрії і в Артуа тільки в деяких відтинках була сильна гарматна боротьба. На схід від Іверми висадили міни, які зробили спустошеня в англійських становищах. Малі бої в терені перед становищами счиняли ся на південі від Боїте. Положенє не змінило ся.

Група війск німецького наступника престола: Під Вахкайлон на північний схід від Soissons Французи після кількогодинного огня виконали атак, але їх відверто. Позатим діяльність артилерії переважно була мала.

Група кн. Альбрехта: Нічого особливого.

Ескадра наших великих літаків в полудне кинула бомби на кріпость Лондона. При прозорім воздуху запримічено добрі наслідки. Мимо сильного оборонного огня і воздушних боїв, підчас яких англійський літак впав над Тамізою, всі наші літаки вернули неушкоджені.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Босва діяльність вдержувала ся в звичайних границях. Російські легуна в останнім часі знова почали велику діяльність. Висунули ся вони кількакратно поза наші лінії. В д. початку червня стручено пять літаків.

Фронт Македонський: Нічого важного.

Перший квартирмейстер ген. Людендєро.

Оголошення.

- ПОЧЕНЄ НІГ -

усуває певно спеціальний пудер "Славє", пакет за 1-20 К. На провацію писалию тільки за попереднім надісланєм належнотє і 40 с. на порто. — Одиноко наступство S. FEDER, — Львів, Синотуська ч. 7. 279 37—60

Венне для гімназистів. Я набув 10.000 перевелєх австрійських і грецьких книжок т. ав. бранї, як також інші шкільні книжки і продаю по пристуных цінах. — Ян Гельдєль, Львів, Пасаж Андріолього. Вхід з вул. Театральной 12 і Ринку 29. 1—3

Закупно шкільних книжок В короткім часі мужу доставити більшу кількість шкільних книжок, які вже кууюю і плачу найкращі ціни (навіть перепакою). Ян Гельдєль, Львів, Пасаж Андріолього. Вхід з вул. Театральной 12. і Ринку 29. 1—3

Відтати і сей внесок післати на руки **Українische Abteilung der K.-A.-V. des „Anker“**, Wien XVIII, Kohnegasse 19/12.

ВНЕСОК

Не вважати! Грамота ч.

на вїєнно-позичкове обезпечєня на случай смерті і на дожитє в 15-літннн речєнцєм істковани.

ТОВАРИСТВО ОБЕЗПЕЧЕННЯ ЖИТЯ І РЕНТ

Відєнь I, Hoher Markt 11 (Ankerhof)

Основаєне 1858 р.

ВІДПОВІСТІ НА ВСІ ПИТАННЯ ЯСНО І ЧИТКО.

1. а) Імя і назвиско обезпеченої особи? (Що до жінок також її родовє назвиско). б) Її званє? заняте? в) Дата уродженя? г) Місце замешканя? (Точна адреса).	а) _____ б) _____ в) уроджений(а) дня _____ 18__*) г) Місце: _____ Улиця: _____ послідна почта: _____ Число дому: _____ двері: _____
2. На яку суму має звучати обезпечєне? (До пустимі суми обезпечєня: К 500, К 1000, К 2000, К 3000 і К 4000).	К _____ Номінальної VI. австрійської воєнної позички (вільна від податків, 5 1/2% амортизаційної позички).
3. В яких ратах має бути премія сплачувана? Чи в річних (1/2), чвертьрічних (1/4), місячних (1/12) чи тижневих (7) ратах?	В _____ ратах по К _____
4. а) Чи обезпечений може освідчити, що в хвилі підписаня внеску не є свідомий, щоб терпів на якусь для життя гріану слабість або на наслідки віднесених тяжких ран б) Если неможлива потверджуєча відповідь належить подати ближші дані о істнуючій або перебутій в протягу послідних трьох літ слабости чи улоности	_____
5. Чи котре з товариств обезпечєнь відкинуло вже кожді цілковито або в часті внесєня обезпечєного на обезпечєне житя, подати коли то було і де?	_____
6. Кому маєть післати грамоту обезпечєня? (Точна адреса!)	_____
7. Хто і де має дальші премії сплачувати?	(Точна адреса!) _____

*) Осєби, котрі уродили ся перед 1. січня 1862, або єса вглядю на час уродженя всі ті, що є неважко хорі, є без попереднього піддєни ся лікарським огляданєм виключєні від обезпечєня.

Посерединнои вплаченє К _____ титулом зачету.
Внесєк тє підписанє вістало в моїй присутствї 1917. Імя: _____ Назвиско: _____